Hồi thứ bốn mươi hai
Chung quốc mẫu đề binh phạt Triệu
Triệu Long Vương thất thế hang triều

Khi ba người về đến Sơn Lăng, Điền Côn truyền cho chư tướng bày khai tiệc rượu. Chung hậu khi ấy nói:

– Bây giờ Đàm thành tuy nguy cấp, song ai gia đã truyền lệnh cho Long vương làm phép lui binh Triệu ra khỏi thành rồi. Nếu hôm nay ta kéo binh về tiếp nữa thì Triệu chúa cũng không phục, chi bằng ta tính kế này hay hơn. Từ đây qua Triệu không cách mấy ngày đường, đem binh tới bắt cho được Triệu vương, như vậy cha con Liêm Pha mới khiếp vía.

Yến Anh khen phải và tâu rằng:

– Nương nương thiết lắm chước quỷ mưu thần, kế ấy rất hiệp lòng ngu hạ.

Kế đó Điền Côn tức thì kiểm điểm binh mã, phát pháo kéo binh đi được năm ngày, quân kỳ bài trở lại báo rằng:

– Đã gần tới kinh thành Hàm Đan, cách chừng năm chục dặm, xin nương nương hạ lệnh.

Chung hậu liền sai Đông Lộ vương là Điền Côn đi coi một chỗ địa thế mà an dinh đóng trại.

Đây nói về Triệu Long vương, từ khi cha con Liêm Pha đi đánh Tề thì thường ngày có biểu văn báo tiệp luôn luôn, vua tôi lòng mừng khấp khởi, tưởng chắc là chuyến này làm sao cũng thu đoạt được giang sơn Tề quốc.

Ngày kia Triệu vương lâm triều, văn võ triều bái xong, có quan tổng binh vào tâu rằng:

– Tề bang Chung Vô Diệm với Đông Lộ vương Điền Côn đem binh mã năm ngàn tới cách thành chẳng bao xa đang hạ trại, nên tôi phải vào tâu lại, xin bệ hạ lo toan.

Triệu vương nghe báo cả kinh, bèn phán rằng:

– Ta vẫn nghe Chung Vô Diệm đã bị chết thiêu rồi, còn Chung Vô Diệm nào sống lại kéo binh đến đây? Hay là nó dùng kế kiêu binh mà nước ta không biết chăng? Bây giờ có ai dám xuất trận bắt Vô Diệm lập đầu công không?

Triệu vương hỏi dứt lời, có một vị công thần bước ra xin đi. Triệu vương xem lại, người ấy tên là Liêm Hùng cha của Liêm Pha, làm tới tước Thân vương. Triệu vương thấy vậy nói rằng:

– Vương huynh tuổi già sức yếu, chẳng phải là tay đối thủ với Điền Côn đâu. Để cô gia sai người khác đi mới an lòng quả nhân được.

Liêm Hùng nghe vua chê mình già yếu thì có ý bất bình bèn tâu rằng:

– Xin thánh hoàng an dạ để cho ngu hạ xuất binh. Tinh thần tôi hãy còn mạnh mẽ, cầm thương lên ngựa đủ tài. Sách có chữ nhân lão tâm bất lão.

Triệu vương thấy Liêm Hùng kêu nài hết sức bèn nói rằng:

– Nếu như vương huynh muốn xuất trận thì cô gia cũng chẳng tiếc chi, nhưng phải đề phòng cẩn thận mới được. Liêm Hùng tạ ơn lui về vương phủ sửa sang khôi giáp cầm cây bát xà mâu, dẫn theo năm trăm dũng sĩ, phát pháo mở cửa thành xông tới trước dinh Tề mà khiêu chiến. Quân kỳ bài Tề vào huỳnh la trướng tâu lại cho Chung Vô Diệm hay. Chung hậu hỏi rằng:

– Có ai dám đánh với tướng Triêu không?

Điền Côn lĩnh mệnh. Chung hậu cho đi. Điền Côn liền nai nịt cầm thương lên ngựa, dẫn theo năm trăm quân, phát pháo xông ra trận. Hai bên giáp mặt thì đã biết nhau. Điền Côn liền kêu hỏi rằng:

– Liêm lão soái! Vậy chớ nước Tề cừu hận gì mà nước Triệu lại đem quân tới Đàm thành vây khốn? Nếu lão soái biết thằng chủ trại Triệu long sơn là một tay lợi hại thì phải mau xuống ngựa đầu hàng đi. Như không thì cây ngân thương của nó vô tình lắm, nó sẽ đưa lão về âm phủ.

Liêm Hùng cả giận mắng rằng:

– Đồ tiểu tử! Sao mày dám vô lễ múa miệng khoe tài. Ấy là vì con xú phụ bất nhân, đánh chết Yên Bình công chúa. Bởi vậy mới gây nên sự, sao mày lại nói không cừu hận à! làm sao?

Nói rồi liền vung mâu đâm nhầu, Điền Côn cũng đưa thương ra đỡ. Một già một trẻ khí lực cầm đồng. Chung hậu thấy vậy bèn dẫn năm trăm quân ra lược trận, hai bên gióng trống vang tai. Điền Côn khi ấy dùng phép chuyển thương môn, nhảy thốc qua lưng ngựa Liêm Hùngm bắt sống vật nhào xuống đất, tức thì mửa máu chết tươi. Chung hậu thấy vậy hỡi ơi, kêu đà chẳng kịp, mới nói thầm rằng: vương nhi tính tình nóng nảy quá! Đem ân này mà gây nên thù, vì con của người là Liêm Thoại Hoa là căn số lương duyên của mi. Bởi việc chưa tới nên vương nhi chưa hiểu thấy căn do.

Còn khi Liêm Hùng chế rồi, Điền Côn muốn xuống ngựa cắt đầu, không ngờ binh Triệu ào ra cướp tây mang về phủ. Quân kỳ bải Triệu vào báo cho Triệu vương hua. Triệu vương ngất một hồi, nói rằng:

– Vì vương huynh không nghe lời trẫm nên phải bị hại vào tay quân cường đồ. Biết có ai xuất trận mà rửa hờn cho lão soái?

Triệu vương nói vừa dứt lời, có một người bước ra tâu rằng:

– Mạt tướng xin lĩnh mệnh xuất trận báo cừu cho lão vương.

Người ấy tên là Lý Tuấn, làm chức phó soái đường thì, là em vợ của Liêm Pha. Triệu vương thấy vậy liền dặn rằng:

– Tướng quân có xuất trận nên cẩn thận đề phòng.

Lý Tuấn vâng mệnh cúi đầu bái tạ lui ra, tay cầm cây Cương xoa nặng hơn sáu chục cân, mình cưỡi con huỳnh tung, sức hay đi ngàn dặm dẫn theo năm trăm quân cường tráng, phát pháo xông ra. Vừa gặp Điền Côn liền hỏi rằng:

– Bớ Điền Côn! Mày sao dám cả gan lớn mật mà quật chết vương gia. Nay ta quyết ra đây, trước bắt cho được mày sao nguyện cũng thu được con Chung xú phụ.

Điền Côn nghe nói thì cười mà đáp rằng:

– Mày là một thằng vô danh tiểu tốt, dám ra đây múa mỏ khua môi. Liêm Hùng là một vị tướng tài, ta còn đưa ngài về chín suối, huống chi là mày.

Lý Tuấn mặt đỏ phừng phừng, liền vung cây Cương xoa đâm đại. Điền Côn cũng đưa thương ra đỡ, đánh có năm chục hiệp dư, Lý Tuấn hơi đà đuối sức, ngăn đỡ thương chẳng kham, bị Điền Côn đâm ngang trúng một thương nhào xuống ngựa chết tốt. Quân Triệu bèn ào ra cứu mạng, thấy đổ ruột xúm nhau giật thây đem về.

Điền Côn lại đuổi theo đánh. Quân kỳ bài Triệu đem tin ấy chạy về phi báo, Triệu vương hồn vía lên trời, khóc than kể hết mọi lời, thương hại cho đại tướng liều mình vì nước.

Còn vợ Liêm Hùng lúc này đang ngồi trong vương phủ, xảy thấy gia đinh hơ hải chạy vào thông báo rằng:

– Họa lớn bằng trời, thù sâu tựa biển. Nay có Chung Vô Diệm với thằng sơn tặc Điền Côn đem binh mã ba ngàn, tới Hàng Đan vây phủ. Lão vương gia với Lý Tuấn bỏ mạng chốn sa trường, thi hài đều đều về được, nên chúng tôi phải vào phi báo lại cho bà hay.

Lão phu nhân nghe nói bèn té xỉu xuống đất, lạnh cả mình, chúng tì nữ kêu cứu giây lâu, lão phu nhân mới tỉnh dậy. Lý phu nhân[25] cũng chạy tới, mẹ con đều than khóc dầm dề! Bởi đâu sóng gió tư bề, cơn tai họa thình lình bay đến?

Một người thương chồng tuổi cao tác lớn, đến khi lâm chung phải bị vướng mũi đao binh; một người cũng thương cha chồng và lại tiếc em, đầy nhà người chật như nêm, tiếng la khóc nghe vang khắp phủ.

---

[25] vợ của Liêm Pha

Đây nói về người con gái út của Liêm Hùng tên là Liêm Thoại Hoa, vốn là sao Thiên hỉ tinh giáng thế. Thuở còn thơ ấu, Kim Đao thánh mẫu ở Thùy Châu động, núi Linh Bảo vạn hoa thu làm đệ tử, truyền đủ thập bát ban võ nghệ, với kỳ môn độn giáp thảy đều làu thông. Đến lúc khôn lớn thánh mẫu mới cho hạ sơn để phòng khi giúp nước.

Lúc này người đang trên hoa lầu xem binh thư đồ trận, bỗng nghe tiếng khóc ó om sòm, bèn vội vàng bước xuống hỏi thăm sau trước, thì thấy mẹ và chị dâu đang than khóc, chúng tì nữ mới thuật hết đầu đuôi, Liêm tiểu thư cũng nhào lăn xuống đất khóc lớn một hồi rồi mắng Điền Côn là loài sơn tặc.

Liêm tiểu thư lúc ấy hầm hầm tức giận mới nói với lão phu nhân rằng:

– Dám thưa mẹ, phụ thù bất cộng đái thiên, nữ đạo tu đương ái nhật, như nay cho con lâm tay cường tặc, con xin xuất trận bắt cho được Điền Côn, mổ lấy tim gan tế tiên hồn, trả thù nọ mới an lòng dạ.

Lão phu nhân nói:

– Nữ nhi, con bớt giận, để ta tẩm liệm thi hài, chờ rạng sáng mai con phải nhập triều tấu cùng thánh thượng đã.

Kế đó, Triệu vương sai quan Lễ bộ đưa đồ khâm kiệm tới. Mẹ con nghênh tiếp, lo bề tẩm liệm cho lão vương gia xong, quan Lễ bộ từ tạ lui về phục chỉ.

Qua ngày sau, Liêm tiểu thư sửa soạn nai nịt, đi cùng lão phu nhân vào triều tạ ơn thiên tử. Triệu vương vời lên trên Kim Loan điện. Hai mẹ con làm lễ triều bái xong, Triệu vương cũng than khóc sụt sùi và nói rằng:

– Bây giờ không có ai tài bộ để đánh lui thằng sơn tặc và trả thù cha nó cùng đền nợ nước.

Lão phu nhân nghe vua than thở bèn tâu rằng:

– Con gái tôi xin xuất chiến, trả thù cha nó cùng đền nợ nước.

Triệu vương nghe nói, cả mừng mà rằng:

– Nếu vương điệt làm được như lời, thật là tài mạo tốt vời, hiếu trung vẹn vẻ, nhưng Điền Côn là một thằng cường tặc, vương điệt tua khá tiểu tâm.

Tiểu thơ cúi đầu vâng lệnh, cầm đao lên ngựa, phát pháo xông ra, còn lão phu nhân thì lên Vọng địch lầu xem trận.

Khi Đông Lộ vương còn đang đứng dưới thành khiêu chiến, nghe tiếng pháo vang trời thì biết có tướng Triệu xuất trận, bèn lui ra mười dặm mà đợi. Giây lâu thấy có một viên nữ tướng mang bạch bào kim giáp, cung tiễn đeo hai bên, mặt đẹp tựa tiên nga, miệng cười như hoa nở, mình cưỡi đào hoa mã, tay cầm cây kim đao, vai mang báu kiếm, thần chùy, oai phong lẫm lẫm.

Điền Côn xem rồi, giật ngựa lướt tới hỏi rằng:

– Bớ viên nữ tướng kia, ta là Đông Lộ vương Điền Côn ở đây, đợi nàng đã lâu, mau xưng tên họ rồi sẽ nói chuyện. Liêm tiểu thư đáp rằng:

– Liêm Thoại Hoa là tên mỗ, Liêm Hùng vốn thật cha ta, còn anh là Liêm Pha đi đánh Tề làm chức tổng soái. Như sơn tặc biết ta lợi hại, mau xuống ngựa chịu trói rồi, thù phụ thân thề chẳng đội trời chung, nếu trễ nải thì ta mời về với Diêm chúa.

Điền Côn là người tính nóng, nghe tiểu thư nói vậy liền vung gươm đâm nhầu, tiểu thư cũng vung đao rước đánh. Gần một trăm hiệp chưa định hơn thua, tiểu thư mới nghĩ rằng: "Thằng sơn tặc giỏi thật, ta phải ra tay trước."

Nghĩ rồi liền lấy thần chùy ném lên trên không, hào quang phát ra sáng giới. Điền Côn cả kinh, quất ngựa chạy dài, tiểu thư cũng vung đao đuổi chém. Điền Côn khi chạy xa một đỗi, thấy thần chùy cũng bay đuổi theo, Điền Côn biết thế hiểm nghèo, ôm lưng ngựa cúi đầu chạy miết.

Tiểu thơ cũng vung đao chém tới, trúng ngay kim khôi của Điền Côn đứt ra làm hai. Thần chùy cũng vừa xuống tới đánh nhằm lưng hộc máu sảy tay, thì may cũng nhờ con ngựa Bát sơn ngọc cũng hay, không thì đầu Điền Côn cũng rơi xuống đất.

Khi ấy Chung hậu ở trong trại xem thấy hào quang sáng chói, biết thần chùy bảo bối Thoại Hoa, kế thấy Điền Côn thua chạy về, Chung hậu đã hiểu Điền Côn bị thương tích, bèn kíp niệm chú hô thần bảo theo phò hộ Điền Côn.

Linh thần tức thì đỡ Điền Côn ngồi dậy, lại sau vung thương giục ngựa tới đánh nhầu với tiểu thư, hai bên gióng trống phất cờ, đao thương múa sáng ngời như chớp. Đánh nhau ba trăm hiệp nữa mà không phân thắng bại, tiểu thư cũng có ý mến tài, muốn bắt sống Điền Côn đem về lấy tiếng.

Bèn niệm linh văn thần chú, kế dây Khổn Tiên thằng bay lên muôn vạn kim quang. Chung hậu thấy vậy, vội vàng xuất chiến, kêu Điền Côn bảo rằng:

– Vương nhi mau trở lại, kẻo tính mạng chẳng còn.

Nói rồi liền lấy tay chỉ lên không, thu tiên sách vào trong túi áo. Tiểu thơ thấy phép mình đã mất liền vung đao đuổi theo. Lại dùng cây Bá luyện thần chùy, đánh bồi trúng Điền Côn té nhủi. Khi ấy nếu không có thần linh bảo hộ thì tính mạng Điền Côn chẳng còn.

Chung hậu thấy vậy, phi ngựa tới chận đường, đánh với tiểu thư một trận. Tiểu thơ nổi giận, dùng phép phi kiếm bay tới, liềm niệm ít tiếng chân ngôn, thu phi kiếm vào trong tay áo.

Tiểu thơ tức giận, vung đao tới đánh nhầu với Chung hậu hơn một trăm hiệp, thắng bại chưa phân. Chung hậu bèn niệm chú định thần, Liêm tiểu thư đứng trân như chết. Chung hậu lại dùng Khổn Tiên thằng trói lại, rồi thu phép định thần. Tiểu thơ khi ấy tỉnh hồn mới biết mình bị ngặt. Quân Tề xông tới áp bắt, dẫn tiểu thư về trại tức thì.

Còn lão phu nhân khi ở bên vọng lầu xem trận, thấy tiểu thư đã bị bắt liền dậm chân kêu trời ba tiếng rồi té xỉu ngang, hồn gần thả xuôi nơi suối vàng, buồn vì ái nữ sa trường bị bắt. Liêm Pha không thấy hay tin, vây Đàm thành chưa rõ kiết hung, cơ hội này đà quốc phá gia vong, có sống cũng hổ với trời đất. Mấy đoạn sầu thảm, da đau như cắt, liền gieo mình xuống lầu, chúng nữ tì chạy tới trước sau, lão phu nhân hồn đã lìa xác.

Còn Chung hậu đã bắt được Thoại hoa thì dẫn về trại, liền nói với Điền Côn rằng:

– Vương nhi hãy đốc quân vào thành chớ có trễ nải.

Điền Côn vâng mệnh, Chung hậu liền niệm chú hô thần, đòi Phong bá tới bảo rằng:

– Linh thần chẳng nổi gió, còn đợi chừng nào?

Trong giây phút thiên hôn địa ám, gió thổi mây bay, quân chẳng trông thấy nhau, lo kiếm chỗ sinh phương tẩu thoát, cửa thành đóng chẳng kịp quân Tề đồng loạt xông vào. Chung hậu với Điền Côn theo sau, thẳng tới Kim Loan điện. Triệu vương thấy quỷ dạ xoa xuất hiện, hồn vía đã lên mây. Chung hậu bắt ngay và xưng rằng:

– Ta là Tề Tuyên Vương chính hậu đây.

Triệu vương tay chân đã rụng rời mà miệng còn kêu cứu, bảo triều thần bắt con xú phụ cho mau. Chung hậu nổi giận mắng rằng:

– Vô đạo hôn quân, mày chẳng nên dùng mỹ nhân kế mà ám hại ai gia. Như nay đã biết khôn ra, phải nghe lời ta thì khỏi chết.

Triệu vương mình run cầm cập, miệng bài hãi đáp rằng:

– Nay tôi đã thất thế, bảo chi cũng phải vâng lời.

Chung hậu khi ấy bớt giận nói rằng:

– Vậy thì Triệu vương phải bảo triều thần tới đây triều kiến ai gia, xưng ta là Lâm Tri quốc mẫu thì ta mới tha chết.

Triệu vương lụy ứa hai hàng, ruột đau từng đoạn, kêu hết văn thần võ tướng thảy đều triều bái Chung nương nương. Chung hậu lại bảo Điền Côn rằng:

– Vương nhi haỹ đi bắt Qua hoàng hậu, Lạn Tương Như với vợ Liêm Pha là Lý phu nhân tới đây cho đủ mặt.

Điền Côn vâng lệnh, tức thì dẫn theo ít viên dũng tướng, đi giây lâu đem về đủ mặt. Chung hậu lại bảo Điền Côn làm hai cái tù xa, một cái thì cầm Triệu Long vương và Lý phu nhân, còn một cái thì cầm Qua hoàng hậu với Lạn Tương Như. Điền Côn y lệnh, trong một khắc đứng lên. Chung hậu nói:

– Ấy là tại nước ngươi bại thương phong hóa, đem vương cô hầu hạ nước người, làm cho ai gia chẳng được thảnh thơi, nên nay ta làm lại cho vua tôi bây điên đảo.

Lúc đó vua tôi Triệu vương thảy đều than khóc sỉ nhục biết là chừng naò! Đông cung thái tử tới sau, xin thế mạng cho phụ thân khỏi chết. Chung hậu thấy vậy, động lòng mà kêu thái tử nói rằng:

– Vương điệt phải quyền coi quốc chính, chẳng nên sầu thảm làm chi.

Thái tử tạ ơn lui ra. Chung hậu truyền cho Điền Côn phát pháo khởi hành và dẫn Liêm Thoại Hoa theo dõi. Khi ấy, thái tử và ba quan tựu tới, đưa vợ chồng Triệu vương lên đường, thảy đều rơi lụy phân tình hai ngả. Sinh kỳ giục giã, đêm nghĩ ngày đi, Đàm thành đã thấy xa xa, Chung hậu truyền tam quân hạ trại.

Đây nói về Liêm Pha, từ khi bị chư thần làm mưa đá, hao tổn hết tám muôn binh, viết biểu văn đem về Hàng Đan xin thêm binh cứu viện, nhưng trông hoài chẳng thấy hơi tăm. Đương khi buồn bực biếng nằm, bỗng thấy quân kỳ bài chạy đến bảo rằng:

– Yến Anh đã thỉnh được Chung Vô Diệm và Đông Lộ vương Điền Côn rồi, nay dẫn binh tới ước được chừng ba ngàn đã an dinh hạ trại, nên chúng tôi phải vào thưa lại, xin nguyên soái lo kế cự đang.

Liêm Pha nghe báo cả kinh. Năm cha cho nai nịt thảy đều cầm thương lên ngựa, thẳng tới Tề dinh mà khiêu chiến. Chung hậu liền sai Điền Côn ra cự địch. Điền Côn liền giục ngựa xông ra. Liêm Pha vung thương đón lại mà rằng:

– Bớ thằng sơn tặc! Trái mật mày lớn được bao mà dám tới đây nạp thịt! Như đó muốn vào Đàm thành thì khó lắm, hãy về bắt con xú phụ mà dưng cho tao, thì mới được toàn sinh.

Điền Côn nghe nói cả giận lôi đình, vung thương tới đâm đại. Liêm Pha cũng vung thương trước đánh, bốn người con cũng xông tới một lượt, một mình Điền Côn tả hữu xung đột, đánh sao lại Liêm ngũ hổ. May đâu Điền Côn cũng chưa tới số, Chung hậu liền giục ngựa chạy ra, truyền tam quân áp dẫn tù xa, kêu Liêm Pha nhướng mắt ra ngó. Cha con Liêm Pha thấy đà tỏ rõ, hai tù xa nhốt lộn lại bốn người.

Cha con Liêm Pha thấy vậy liền quỳ xuống, xin chịu tội với Chung nương nương. Chung hậu mới nói rằng:

– Liêm nguyên nhung! Ta cũng tạ tội cho cha con mi đó, nhưng phải theo ta vào Đàm thành, rồi cho vua tôi về nước.

Năm cha con Liêm Pha vâng mệnh. Lúc đó Chung hậu đi trước, Điền Côn cưỡi ngựa theo sau, còn Yến Anh thì áp giải hai cái tù xa, lại ngó mặt Liêm Pha cười chúm chím và kêu Liêm Pha nói rằng:

– Liêm hiền điệt ôi! Như ngu huynh chẳng làm kế khổ nhục, làm sao ra khỏi trùng vây. Bây giờ anh em gặp lại nhau đây cũng là Nhân các vị kỳ chúa.

Liêm Pha tức mình căm giận chẳng dám nói ra, đi một đổi xa xa đã tới Đàm thành. Yến Anh bèn tới trước kêu lớn quân giữ thành:

– Quân chính ty xem mau vào tâu thiên tử rằng ta đi cầu cứu nương nương đã được và thu phục được vua tôi Triệu vương rồi nữa.

Quân chính tý xem thấy cả mừng vào tâu lại cho Tuyên Vương hay. Tuyên Vương lòng mừng khấp khởi như người tỉnh giấc chiêm bao, bèn lật đật truyền văn võ bá quan đồng hộ giá ra cửa thành đón tiếp.

Khi đã đi tới nới, Chung hậu quỳ xuống tiếp giá. Tuyên Vương cầm tay đỡ dậy và nói rằng:

– Ngư thê ôi! Vì trẫm chẳng nghe lời can gián nên làm cho dấy động đao binh, như ngự thê quyết chẳng thương tình thì cô gia cũng đành nhắm mắt.

Nói rồi rơi lụy dầm dề. Chung hậu thấy hình dung Tuyên Vương mình hạc xương mai thì cũng động lòng tâu rằng:

– Xin chúa thượng thứ tha cho thần thiếp. Vì thiếp vô tình không trở về mau mà cứu giá để cho long thể hao mòn, đạo thân nữ đã cam lỗi đạo.

Nói rồi vợ chồng dắt nhau vào thành, thẳng tới Hồi long điện, bá quan cùng Triệu vương lục đục theo sau. Tuyên Vương và Chung hậu vào ngồi nơi long tọa, đợi văn võ bá quan triều bái xong, Chung hậu mới thuật lại sự đã tới Hàng Đan, bắt vợ chồng Triệu vương về cho Tuyên Vương nghe.

Kế đó truyền lệnh Điền Côn dẫn vào hai cái tù xa tới trước sân chầu. Chung hậu chỉ mà nói rằng:

– Xin chúa thượng hãy xem xét lại cho kỹ. Những người ở trong tù xa đó có phải là quốc trượng và nhạc mẫu của chúa thượng hay không.

Tuyên Vương cũng biết Chung hậu làm nhục mình, bèn làm thinh không nói. Chung hậu lại truyền quân tháo tù xa cho vua tôi Triệu vương ra, hai vợ chồng Triệu vương, Lạn Tương Như, Lý phu nhân và Liêm Thoại Hoa tới trước long điện quỳ lạy tạ ơn.

Chung hậu bước xuống đỡ dậy, bắt tay mời ngồi. Tuyên Vương thì ngồi với Triệu vương, Chung hậu ngồi ngang với Qua hậu mà nói chuyện.

Giây lâu tiệc rượu dâng lên, đồng ăn uống vui vầy, Chung hậu khi ấy mới nói rằng:

– Ai gia cam chịu lỗi, làm nhục tới Lưu bang, từ rày hai nước giao hoan, Tề với Triệu như con một mẹ.

Triệu vương đáp rằng:

– Hạ bang cam chịu tội. Từ đây hai nước giảng hòa, ba năm tấn cống một lần, xin tôn Tề làm thượng quốc.

Chung hậu lại kêu Liêm Pha mà nói:

– Liêm nguyên nhung! Nay ai gia có một chuyện không biết vợ chồng tướng quân có bằng lòng không?

Nói rồi bèn khiến Điền Côn châm ba chung ngự tửu tới dâng cho Liêm Pha. Lại dâng thêm ba chung nữa dâng cho Lý phu nhân. Hai vợ chồng tiếp lấy tạ ơn rồi cứ ngồi theo ngôi thứ. Chung hậu nói:

– Vì vương nhi là một anh hùng cái thế mà lương duyên chưa định chỗ nào. Ai gia muốn cho Điền Côn với Liêm Thoại Hoa kết tóc trăm năm cương lệ.

Hai vợ chồng Liêm Pha nghe nói đứng dậy tâu rằng:

– Trên quốc mẫu đã có lòng thương tôi, dưới ngu thần đâu dám chối từ. Ấy là: Duyên cát đằng thuận nẻo gió đưa, khiến hai họ xe tơ Tần Tấn.

Lúc đó Điền Côn với Liêm Thoại Hoa ngó nhau mắc cỡ sượng trân nhưng không dám kiếu từ, cực chẳng đã phải ngồi dự tiệc.